

Arrest

nr. 196 825 van 19 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten ANDRIEN D. en LIPPENS T.
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 september 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 november 2017.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat D. UNGER die *loco* de advocaten ANDRIEN D. en LIPPENS T. verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoekers niet om aan te tonen dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielfzoekers geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekers om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekers.

4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekers niet blijkt dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

In de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, mijnheer R.P., genomen, wijst de commissaris-generaal er vooreerst op dat verzoekers handelswijze, namelijk het feit dat hij rond kerstmis 2016 naar Italië reisde en na twee weken terugkeerde naar Albanië waar zijn leven en dat van zijn familieleden naar eigen zeggen toen reeds in gevaar was, zonder in Italië asiel aan te vragen, bezwaarlijk in overeenstemming te brengen valt met de door hem beweerde vrees. Deze vaststelling ondergraaft, aldus de commissaris-generaal, verzoekers algemene geloofwaardigheid en de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees. Voorts wordt gewezen op meerdere elementen die, zo luidt het, de geloofwaardigheid van verzoekers bewering in een bloedwraak te verkeren op de helling zetten. Dienaangaande wordt er o.a. op gewezen dat verzoekers verklaringen over wie hij precies vreest en waarom men het op hem gemunt zou hebben hoogst onduidelijk zijn, verzoeker zich tot 28 april 2017 volledig vrij bewoog in Albanië, en hij van de aanval op zijn persoon in 2017 geen enkel begin van bewijs kan voorleggen. Wat er ook van zij, maakt verzoeker, zo stelt de commissaris-generaal vervolgens vast, geenszins aannemelijk dat hij voor zijn problemen met onbekenden geen beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten voor hulp en/of bescherming. Op grond van de informatie waarover hij beschikt, is de commissaris-generaal de mening toegedaan dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster genomen, mevrouw E.P., wordt vastgesteld dat uit haar verklaringen blijkt dat zij haar asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als die uiteengezet door haar echtgenoot R.P., thans verzoeker, in het kader van wiens asielaanvraag een weigeringsbeslissing werd genomen waarnaar wordt verwezen en welke grotendeels wordt geciteerd, zodat, zo luidt het, ten aanzien van verzoekster evenmin kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijven. Ze beperken zich immers louter tot het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen

en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee zij echter de vaststellingen geenszins weerleggen, noch ontkrachten.

Verzoekers bekritisieren op algemene wijze, doch ze ontkrachten noch weerleggen met concrete en valabele argumenten de motieven uit de bestreden beslissingen waar als volgt wordt vastgesteld: "Vooreerst moet worden vastgesteld dat u rond kerstmis 2016 naar Italië reisde en na twee weken terugkeerde naar Albanië waar de levens van u en van uw familieleden naar eigen zeggen toen reeds in gevaar waren. U onderzocht de mogelijkheid om in Italië te blijven, doch u diende er geen asielaanvraag in (CGVS, p. 11-12; CGVS echtgenote, p. 4). Een dergelijke handelswijze valt bezwaarlijk in overeenstemming te brengen met de door u beweerde vrees. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij meteen na aankomst in het eerste veilige land een vraag tot bescherming richt tot de autoriteiten van dat land. Deze vaststelling ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid en de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Voorts dient gewezen te worden op meerdere elementen die de geloofwaardigheid van uw bewering in een bloedwraak te verkeren op de helling zetten. Vooreerst waren uw verklaringen over wie u precies vreest en waarom men het op u gemunt zou hebben, hoogst onduidelijk. Voor de moord op uw broer A.(...) werd in 2002 E.(...) K.(...) veroordeeld. U verklaarde niet te weten wie de daders van de moorden van uw vader en broer Salvador zijn en uitte enkel vermoedens in de richting van de familie van E.(...) K.(...) (CGVS, p. 15). Op het einde van het gehoor verklaarde u, toen u geconfronteerd werd met het feit dat het onlogisch is dat de familie K.(...) wraak zou willen nemen op u indien zij zelf achter de moorden op uw vader en broer zouden zitten, dat u niet dacht dat zij achter de moorden zaten en dat het omwille van een geheim van uw vader is dat u momenteel gevisieerd wordt in Albanië (CGVS, p. 20). U wist hier echter niets meer over en kon deze bewering dan ook geenszins ondersteunen met concrete elementen. Ten slotte dient vastgesteld te worden dat u zich tot 28 april 2017 volledig vrij bewoog in Albanië. U ging immers zowel in Laç als in Tirana buitenshuis werken (CGVS, p. 9). Dergelijke bewegingsvrijheid relateert ernstig de door u beweerde vrees in Albanië vermoord te worden. Betreffende de aanval op u in 2007, dewelke u omschreef als een moordpoging, dient overigens gewezen te worden op enkele merkwaardigheden. U verklaarde enerzijds dat u door drie of vier mannen met de loop van een pistool werd geslagen (CGVS, p. 7) en anderzijds dat men twee kogels heeft afgevuurd maar er niet in slaagde u te raken, hetgeen opmerkelijk is indien men u wel kon slagen met de loop van het pistool (CGVS, p. 17). U zou een snede aan uw hoofd gehad hebben waarvoor u werd verzorgd in het ziekenhuis maar u legde hier geen begin van bewijs van neer. Ook van de tussenkomst van de politie die toen plaatsgevonden zou hebben, legde u geen enkel bewijsstuk neer. Bijkomend dient opgemerkt te worden dat u ook van de aanval op uw persoon in 2017 geen enkel begin van bewijs kan voorleggen. Bovenstaande elementen zetten de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bloedwraak ernstig op de helling." Het louter herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen kan bezwaarlijk worden beschouwd als een dienstig verweer, en is geenszins van aard afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op voormelde vaststellingen.

Ofschoon "Sinds tien jaren zijn de verzoeker en zijn familie voortdurend bedreigd en aangevallen", zoals thans in het verzoekschrift wordt geopperd (verzoekschrift, p. 6), is het tot op heden niet geweten en een groot raadsel wie het precies op verzoekers (gezin en familie) zou hebben gemunt en wie ze aldus (dienen te) vrezen, en waarom ze het op hen hebben gemunt, zo bevestigen verzoekers in het verzoekschrift: "De verzoeker heeft uitgelegd dat het de kernvrees is omdat iemand hem en zijn familie bedreigt maar hij weet niet wie en waarom" (Ibid., p. 5).

Verzoekers beweren vanaf september 2007 tot aan hun vertrek uit Albanië in augustus 2007 meermaals persoonlijk fysiek en verbaal (met de dood) te zijn bedreigd en hardhandig aangepakt te zijn geweest - verzoeker zou in 2007 met de loop van een pistool slaag hebben gekregen en beschoten zijn geweest-, doch ze leggen tot op heden niet het minste bewijs neer van die herhaaldelijke problemen in de afgelopen tien jaar, hetgeen ze ook zelf in hun verzoekschrift aangeven: "(...) geen documenten hebben over de aanvallen waaraan hij heeft geleden" (verzoekschrift, p. 7). Verzoekers verklaren regelmatig aangifte te hebben gedaan van hun problemen bij de politie, stellen dienaangaande dat de politie hun verklaringen afnam en noteerde, en dat naar aanleiding van verschillende feiten een onderzoek werd opgestart, zoals o.a. met betrekking tot de kogelinslagen bij het incident in september 2007 waarbij men 2 kogels op verzoeker zou hebben afgevoerd. Echter, van die beweerde contacten met, klachten en verklaringen bij en onderzoeken van de politie ontbreekt elk begin van bewijs. Verzoekers leggen niet enig document ter staving van hun verklaringen dienaangaande neer. Verzoekers kunnen dit manifest gebrek aan bewijs bezwaarlijk ernstig verschonen door te beweren dat de politie hun dossier(s) niet wilde behandelen, aangezien blijkens hun eerdere verklaringen door de politie naar aanleiding van bepaalde incidenten wel degelijk een onderzoek werd opgestart, en het verklaart, noch rechtvaardigt hoe dan ook geenszins dat zelfs van hun beweerde contacten met en schriftelijke aangiftes bij de politie

elk begin van bewijs ontbreekt. Hun verklaringen hieromtrent komen dan ook erg in het gedrang en verzonnen over.

Verzoekers ontkennen, noch betwisten dat zij in die laatste tien jaar van hun verblijf in Albanië, niettenstaande men hen in die periode beweerdelijk meermaals zou hebben geviseerd en met de dood hebben bedreigd waardoor hun leven er in gevaar was, een grote en volledige bewegingsvrijheid genoten, gelet op o.a. het feit dat verzoeker zowel in Laç als in Tirana buitenhuis ging werken. Overigens, waar ze er in thans hun verzoekschrift opnieuw op wijzen dat “Na de gebeurtenissen van april 2017, bleven de verzoeker en zijn familie thuis de hele tijd.”, valt hun betoog moeilijk in overeenstemming te brengen met de vaststelling dat verzoekers paspoort op 14 juni 2017 werd uitgereikt, en het attest van gezinssamenstelling op 6 juni 2017.

Gelet op het geheel van voormelde vaststellingen en de motieven uit de bestreden beslissingen, welke geenszins worden ontkracht of weerlegd, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers' beweerde problemen vanaf september 2007 met en hun vrees voor onbekenden, laat staan aan het feit dat zij in een bloedwraak zouden zijn verwickeld. Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoekers gaan er in hun beroepschrift bovendien ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (cf. RvS 17 december 2013, nr. 225.960). Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden en gelet ook op de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat attesten die het bestaan van een bloedwraak bevestigen gemakkelijk kunnen gekocht worden in Albanië en dat, dit in het bijzonder, de Vereniging van Vredes- en Verzoeningsmissionarissen herhaaldelijk in opspraak kwam voor het uitreiken van valse attesten, nu uit onderzoek van de staatspolitie naar machtsmisbruik en schriftvervalsing bleek dat de meerderheid van de door deze organisatie uitgereikte attesten vals bleken en de betrokken personen in werkelijkheid niet in een bloedwraak verwickeld leken, kan aan de door verzoekers in het kader van hun asielaanvraag neergelegde verklaring van de Vredes- en Verzoeningsmissionarissen van Albanië d.d. 7 juli 2017 geen bewijswaarde worden gehecht.

Een loutere verwijzing naar een algemene situatie en algemene informatie, zoals verzoekers in casu naar informatie omtrent corruptie in (het justitieel en politieel apparaat in) Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Een schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt niet aangetoond door de loutere stelling dat de commissaris-generaal dit artikel niet correct heeft toegepast. Verzoekers maken op generlei wijze aannemelijk dat hun asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissingen in een ander daglicht zou kunnen stellen. In tegenstelling tot wat verzoekers thans op weinig ernstige wijze voorhouden, wordt door de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen wel degelijk en afdoende rekening gehouden met de door hen in het kader van hun asielaanvraag afgelegde verklaringen en hun persoonlijke omstandigheden. Dit blijkt uit de gegevens in het administratief dossier en inzonderheid uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen.

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, wat in casu niet het geval is, gelet op de vastgestelde ongelooftwaardigheid van verzoekers' relaas en voorgehouden vrees voor vervolging.

Verzoekers tonen, gelet op het voorgaande, niet aan dat zij vroeger vervolgd zijn geweest of slachtoffer zijn geweest van ernstige schade. Derhalve kunnen zij zich niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Uit de informatie aangebracht door verzoekers blijkt niet en ze brengen voorts geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoekers redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 oktober 2017, voeren verzoekende partijen aan dat zij een document hebben ingediend waarbij hun advocaat attesteert dat zij hulp hebben ingeroepen van een advocaat en dat deze laatste hen naar de

politie heeft gestuurd of de procureur. Verzoekende partijen wijzen er op dat indien de politie of de procureur niets doet, de advocaat hen niet kan helpen. Zij benadrukken dat zij verschillende keren hebben geprobeerd om bescherming te krijgen, maar dat dit niet is gelukt.

Daargelaten dat de door de verzoekende partijen per schrijven d.d. 3 november 2017 overgemaakte brief van 14 september 2017 van hun advocaat in Albanië, Mr. A.P., een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren kopie betreft en aldus geen enkele waarborg biedt inzake de authenticiteit ervan, en de vaststelling dat de bijgevoegde vertaling niet voor eensluidend is verklaard zoals voorgeschreven door artikel 8 PR RvV, verklaart de raadsman in die brief louter dat verzoeker R.P. op consultatie is geweest op diens kabinet in juli 2017 en dat hij hem heeft geadviseerd zich tot de bevoegde autoriteiten te begeven, met name de politie en de procureur. De betreffende brief van de advocaat bevat geen verdere en nadere informatie en hieruit blijkt dan ook geenszins en kan allerminst worden afgeleid dat de verzoekende partijen zich daadwerkelijk tot hun autoriteiten hebben gewend, laat staan dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn geweest om hen met betrekking tot hun verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden, zoals verzoekende partijen op algemene wijze voorhouden, doch geenszins *in concreto* met objectieve en bewijskrachtige stukken weten te staven.

De Raad wijst er ook op dat in de beschikking d.d. 18 oktober 2017 wordt vastgesteld dat aan het door verzoekende partijen uiteengezette asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Verzoekende partijen lijken hier geheel aan voorbij te gaan, minstens gaan zij er niet op en brengen zij geen concrete en valabele gegevens aan die hetgeen dienaangaande in voormelde beschikking wordt vastgesteld in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

Voormeld schrijven van de Albanese raadsman van verzoekende partijen is geenszins van aard hieraan afbreuk te doen of een ander licht op te werpen. Documenten hebben namelijk enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. De brief van hun raadsman, welke bovendien zeer algemeen en vaag is en niet de minste informatie bevat omtrent verzoekende partijen hun verklaarde vervolgingsproblemen, vermag derhalve geenszins de geloofwaardigheid ervan te herstellen.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 18 oktober 2017 opgenomen grond. Ze brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS